

בבית המשפט העליון

רע"א 4635-06-25

לפני: כבוד השופטת גילה כנפי-שטייניץ

המבקשת: מדינת ישראל – משטרת ישראל

נגד

המשיבים: 1. פלונית

2. פלונית

3. פלוני

4. פלונית

5. פלונית

6. פלונית

7. פלוני

8. פלונית

9. פלוני

10. פלוני

11. פלוני

12. פלוני

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (השופטת י' אילני) מיום 26.3.2025 בת"א 19690-01-1989-08-22 ובת"א 1989-08-22

בשם המבקשת: עו"ד לימור פלד; עו"ד גיטל דמס גוטליב

בשם המשיבה 1: עו"ד יוספי מזר

בשם המשיבה 2: עו"ד עמית מנור; עו"ד גליה שמילוביץ גרינגרד

החלטה

לפניי בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (השופטת י' אילני) מיום 26.3.2025 בת"א 19690-01-20 ובת"א 1989-08-22, בגדרה נדחתה בקשת המבקשת לסילוק על הסף של תביעה שהגישו נגדה המשיבות 1-2.

תמצית הרקע לבקשה

1. ההליך בבית המשפט המחוזי נסוב על פרשה שכונתה "משחקי חברה", במסגרתה נחקרו המשיבים 3 ו-9-12 (להלן: המשיבים) וכן חשודים נוספים, בדבר

מעורבותם בניצול מיני של נערות צעירות, חלקן קטינות, בהן המשיבות 1-2 (להלן: המשיבות), בעקבות אירועים שהתרחשו בין השנים 2012-2013. בתום החקירה הפלילית שהסתיימה בשנת 2014, נסגר תיק החקירה בעילה של העדר ראיות מספיקות נגד כל החשודים, למעט המשיב 10 (שהלך בינתיים לעולמו) – נגדו הוגש כתב אישום והוא הורשע במסגרת הסדר טיעון. לאחר שהמשיבות הגישו תלונות חדשות בנושא בשנת 2021, נפתח תיק החקירה ובוצעו בו השלמות חקירה – בסופן הוחלט בשנת 2023, פעם נוספת, על סגירת התיק. המשיבות הגישו, כל אחת בנפרד, עררים על ההחלטות לסגור את תיק החקירה; אשר על פי הנמסר עודם תלויים ועומדים.

2. ביני לביני, הגישו המשיבות שתי תביעות נזיקיות לבית המשפט המחוזי: התביעה הראשונה הוגשה על-ידן בשנת 2020, והתביעה השנייה הוגשה על-ידן בשנת 2022. הדיון בתביעות אוחד, ובהתאם להחלטת בית המשפט המחוזי הוגש ביום 22.3.2024 כתב תביעה מתוקן ומאוחד, אשר הופנה נגד המשיבים 3-9 ונגד המבקשת – היא משטרת ישראל (להלן גם: המשטרה). בכתב התביעה המתוקן טענו המשיבות, כי המשיבים ניצלו את הערצתן למשיב 3, שהוא זמר מפורסם, על מנת לפגוע בהן מינית, במסגרת מגננון שיטתי ומאורגן של "סחר בנערות" שניהלו. בכל הקשור למשטרה, נטען כי זו התנהלה בצורה רשלנית בחקירת הפרשה וכי בשל מחדליה הרבים, המגיעים עד כדי הכשלה מכוונת של החקירה – נסגר תיק החקירה נגד מרבית החשודים מבלי שאלה הועמדו לדין פלילי; לא נמנעה המשך הפגיעה המינית במשיבות; ונגרמו להן נזקים נפשיים שונים בשל יחס מבזה ומשפיל מצד גורמי החקירה.

3. ביום 30.10.2024 הגישה המבקשת בקשה לסילוק התביעה נגדה על הסף. המבקשת טענה, בעיקרם של דברים, כי התביעה משיגה למעשה על אי-הגשתם של כתבי אישום נגד המשיבים, ולפיכך על פי ההלכה שקבע בית משפט זה ברע"א 8153/23 מדינת ישראל נ' שי (16.6.2024) (להלן: עניין שי) – יש לסלקה על הסף מחמת העדר סמכות עניינית, העדר עילה והעדר יריבות. כך, נטען כי לא קמה לנפגע העבירה עילת תביעה בגין אי-הגשת כתב אישום, לרבות בגין אי ביצוע פעולות חקירה שלטעמו ראוי היה לבצען; כי לא חלה על רשויות התביעה חובת זהירות מושגית כלפי נפגעי עבירה בכל הנוגע להחלטה האם להגיש כתבי אישום נגד הפוגעים; וכי אין לאפשר למשיבות לתקוף החלטה מינהלית על אי-הגשת כתבי אישום באמצעות תביעה נזיקית, במיוחד מקום בו העררים שהגישו על סגירת תיק החקירה עודם תלויים ועומדים. המשיבות טענו מנגד כי דין הבקשה לסילוק תביעתן, להידחות.

4. בהחלטתו מיום 26.3.2025, דחה בית המשפט המחוזי את הבקשה לסילוק התביעה על הסף. בית המשפט המחוזי קבע, כי המקרה שלפניו נבדל מהמקרה מושא פסק הדין בעניין שי, וזאת שעה שטענות המשיבות נגד המבקשת אינן מתמצות בהחלטה שלא להגיש כתבי אישום נגד המשיבים, אלא נסובות גם על מעשים ומחדלים שנטען שהתרחשו במהלך החקירה עצמה, וגרמו להן נזק ישיר. בית המשפט המחוזי פירט: "כך למשל באשר לאופן בו נלקחו לחקירה ולדרך חקירתן וההתייחסות אליהן במשטרה בצורה מבזה ומשפילה, לפי הנטען. וכך הטענה כי במהלך החקירה ידעו גורמי החקירה (מתוך האזנות שביצעו) כי מתבצעים מעשים מיניים קשים כלפי הנמשיבות ולמרות זאת לא נעשה על ידם דבר כדי לעצור את המשך המעשים". עוד צוין בהחלטה, כי הנזק הנטען בענייננו אינו נזק שעניינו ב"עוגמת נפש" גרידא, אלא נזק העולה כדי "נכות נפשית של ממש" לה טוענות נפגעות העבירה; וכי טענה זו אף גובתה בחוות דעת רפואיות של מומחית בתחום הפסיכיאטריה. לבסוף קבע בית המשפט המחוזי, כי "[ב]שים לב למכלול הטענות של [המשיבות], לא נכון יהיה לערוך הבחנה בין הטענות השונות לטענה בדבר אי הגשת כתבי האישום בשלב זה של ההליך, היינו במסגרת סילוק על הסף, ומובן שכל טענות המדינה לגופו של עניין שמורות לה".

מכאן בקשת רשות הערעור שלפניי.

טענות הצדדים

5. המבקשת מפנה את בקשת רשות הערעור כלפי קביעת בית המשפט המחוזי לפיה אין מקום להפריד, בשלב זה של ההליך, בין טענות המשיבות הנוגעות לאי-הגשת כתבי אישום ואופן התנהלות החקירה לבין יתר טענותיהן. לטענת המבקשת, יש להורות כבר עתה על סילוק טענות אלה, ו"כפועל יוצא מכך תמשיך תביעת המשיבות להתנהל ביחס לטענותן לאי מניעת פשע וליחס המשפיל לכאורה שחוו בחקירתן שלהן". המבקשת חוזרת בבקשתה על הטעמים המצדיקים, לשיטתה, את סילוק הטענות בדבר אי-הגשת כתבי אישום על הסף, ובראשם חוסר סמכות עניינית והעדר עילה. לשיטת המבקשת, ההחלטה שלא לסלק טענות אלה כבר בשלב זה תוך הפרדתן מיתר טענות המשיבות, היא בגדר טעות מהותית החורגת מגדרה של החלטה דיונית הנוגעת לאופן ניהול ההליך. זאת, לנוכח ההלכה הפסוקה המתייחסת למועד ההכרעה בשאלת הסמכות העניינית, ובפרט לנוכח ההלכה שנקבעה בעניין שי. כן נטען, כי התערבות בית משפט זה נדרשת כבר בשלב זה כדי למנוע ניהול הליך לגופו בהתייחס לטענות שמקומן לא יכירן בתביעת נזיקין, תוך השקעת משאבים בלתי מבוטלים מצד המבקשת ותוך ניהול הליך שחלקו שגוי ומיותר.

6. המשיבות הגישו תשובתן, כל אחת בנפרד, לבקשת רשות הערעור, בה טענו כי דין הבקשה להידחות. תחילה מציינות המשיבות כי בבקשת הסילוק שהוגשה לבית המשפט המחוזי לא הועלתה בקשה חלופית לסילוק אך חלק מן הטענות לצד המשך הדיון בחלקן האחר, כך שלמעשה המבקשת עותרת לסעד שלא התבקש בערכאה הדיונית. לכן הוסף, כי ההחלטה מושא הבקשה עוסקת במובהק באופן ניהול ההליך, תוך שנקבע על-ידי בית המשפט המחוזי כי אין זה נכון לערוך הבחנה בין הטענות השונות "בשלב זה של ההליך" – ועל כן ערכאת הערעור תיטה שלא להתערב בה. לגופו של עניין טענו המשיבות, כי לא נפלה טעות מהותית בהחלטתו של בית המשפט המחוזי, משום שתביעתן לא הופנתה נגד ההחלטה שלא להגיש כתבי אישום, אלא נגד אופן ניהולה הרשלני של החקירה ומחדלי המשטרה, נגד אי מניעת מעשי הניצול המיני ונגד העמקת הפגיעה במשיבות בשל היחס המבזה והמשפיל לו זכו מחוקריהן – אשר הם שגרמו להן לנזק נפשי, נזק המגובה בחוות דעת רפואיות. לבסוף נטען כי גם אם יסולקו חלק מטענותיהן, ממילא התביעה נגד המבקשת תמשיך להתברר ביחס ליתר הטענות, כך שלא מתקיים טעם להתערבות הנעוץ בחשש מפני ניהול הליך מיותר.

דיון והכרעה

7. לאחר שעיינתי בבקשה ובתשובות לה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין בקשת רשות הערעור להידחות.

הלכה מושרשת היא, כי ערכאת הערעור תיטה שלא להתערב בהחלטות הערכאה הדיונית המורות על המשך בירור ההליך לגופו, ובכללן החלטות הדוחות בקשה לסילוק על הסף. התערבות בהחלטות מסוג זה שמורה למקרים חריגים, בהם נפלה טעות מהותית בהחלטה או כאשר מתעורר חשש שמא ינוהל הליך סרק הכרוך בהשקעת משאבים יוצאת דופן (וראו, מיני רבים: רע"א 6938/19 אילני נ' ברוך, פסקה 23 (20.8.2020); רע"א 5464/22 לדרמן נ' עיריית קרית גת, פסקאות 13-14 (19.10.2022); רע"א 55481-09-24 (7.12.2023); רע"א 69011-03-25 מזרחי נ' כהן, פסקה 10 (18.8.2025)). זאת, בין היתר לנוכח ההשלכות הקשות של החלטה המורה על סילוק תובענה על הסף, באופן החורץ את גורל התובענה עוד בטרם התבררה לאשורה; כמו גם היקף המקרים המצומצם בו יינתן סעד שכזה (וראו: רע"א 5003/23 SUGIMAT S.L נ' AIG EUROPE LIMITED, פסקה 7 (7.12.2023); רע"א 69011-03-25 מזרחי נ' כהן, פסקה 10 (18.8.2025)). ענייננו אינו בא בגדרם של אותם מקרים חריגים המצדיקים התערבות.

8. תחילה ייאמר, כי עיקר הטענות בבקשת רשות הערעור מתמקד בטעמים שבגינם לא קמה למשיבות עילת תביעה נזיקית נגד המבקשת בכל הנוגע להחלטה על אי-הגשת כתב אישום. אלא שכפי שעולה מתגובות המשיבות לבקשת הסילוק, טענה זו לא היתה שנויה במחלוקת, ואף ניתנה לה התייחסות בהחלטתו של בית המשפט המחוזי. כך ציין בית המשפט, כי הגם ש"הדין הכיר בקיומה של חובת זהירות של המשטרה ורשויות החקירה בהקשרים שונים", "נקבע כי מטעמים של מדיניות אין להכיר בחובה כזו כשהיא מכוונת הלכה למעשה לתקיפת החלטת גורמי החקירה שלא להגיש כתב אישום"; זאת, בין היתר תוך הפניה להלכה שנפסקה בעניין שי. לצד האמור, מצא בית המשפט המחוזי כי כתב התביעה מעלה עילות אשר אינן נסובות על אי-הגשת כתבי אישום, ומצדיקות את המשך בירור. על כך, למעשה, אין עוד המבקשת חולקת. טענותיה מופנות כלפי קביעתו הנוספת של בית המשפט המחוזי – שהיא העומדת במוקד הבקשה שלפניי – כי בשים לב למכלול טענותיהן של המשיבות, אין מקום לערוך הבחנה "בשלב זה של ההליך, היינו במסגרת סילוק על הסף" בין הטענות המצדיקות המשך בירור לבין אלה הנוגעות לאי-הגשת כתבי אישום, באופן שיאפשר את סילוקן של האחרונות על הסף.

9. כפי שמציינות המשיבות סעד זה לא נתבקש בבית המשפט המחוזי, שם עתרה המבקשת לסילוק התביעה על הסף, על כל רכיביה. ואולם גם לגופם של דברים, לא מצאתי כי יש בטענותיה של המבקשת כדי להצביע על טעות מהותית המצדיקה התערבות בהחלטתו זו של בית המשפט המחוזי. המבקשת מפנה בבקשתה לאמירות שונות מתוך כתב התביעה המלמדות, לשיטתה, כי המשיבות תוקפות למעשה את ההחלטה שלא להגיש כתבי אישום נגד חשודים בפרשה. ואולם, עיון בטענותיהן של המשיבות נגד המבקשת, כפי שנוסחו בכתב התביעה, מעלה כי הטענות השונות, אלה המתייחסות לאי-הגשת כתב האישום ואלה הנוגעות לעילות התביעה הנוספות, שזורות זו בזו ופרימתן אינה מלאכה פשוטה. בנסיבות אלה, ובהעדר מחלוקת כי לא קמה למשיבות עילת תביעה בגין אי-הגשת כתבי אישום, לא ראיתי להתערב בהחלטת בית המשפט המחוזי בדבר דחיית ההכרעה בנושא לשלב מאוחר יותר – החלטה הנוגעת במובהק לאופן ניהול ההליך, שבעניינה נתון לערכאה הדיונית שיקול דעת רחב (וראו: רע"א 2414/14 חברת הימנותא בע"מ נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (22.4.2014); רע"א 8741-12-24 Kevin Adeson נ' בטר פלייס ישראל (ח.ת.) 2009 בע"מ, פסקה 18 (19.1.2025)).

10. מסקנה זו עומדת ביתר שאת בנסיבות עניינינו, בהן בית המשפט המחוזי צפוי ממילא להוסיף ולברר את תביעת המשיבות נגד המבקשת בכל הנוגע לעילות התביעה הנוספות, כך שאין בדחיית ההבחנה בין הטענות המצדיקות המשך בירור לבין אלה שיש

לסלקן, לשלב דיוני מאוחר יותר, כדי להכביד באופן ממשי על המבקשת, או כדי לגרום להשקעת משאבים יוצאת דופן.

11. לסיום יוער, כי המסקנה שאין מקום לסילוק הטענות על הסף, אינה מחייבת בהכרח כי כלל טענות המשיבות יידונו וייבחנו רק בתום ההליך כולו (וראו: רע"א 25-05-28363 תדהר בניה בע"מ נ' כלל חברה לביטוח בע"מ, פסקה 13 (12.6.2025)). חזקה על בית המשפט המחוזי כי ייתן דעתו למסלול הדיוני הראוי להבחנה בין טענותיהן השונות של המשיבות, בשלב מוקדם ככל שניתן ובאופן שלא יביא להשקעת משאבים מיותרת בשלב ההוכחות. זאת, בהינתן שאין למעשה חולק, כפי שצוין לעיל, כי לא ניתן לברר במסגרת תביעת המשיבות טענות התוקפות, בין אם במפורש ובין אם "במסווה", את אי-הגשתם של כתבי אישום.

12. הבקשה נדחית אפוא. המבקשת תישא בהוצאות כל אחת מהמשיבות בסך של 5,000 ₪, ובסה"כ 10,000 ₪.

ניתנה היום, ח' חשוון תשפ"ו (30 אוקטובר 2025).

גילה כנפי-שטייניץ
שופטת